

ACTIVITATEA GENERALULUI DE DIVIZIE DIMITRIU SAVA MIRCEA ÎN CELE TREI RĂZBOAIE, DIN PRIMA JUMĂTATE A SECOLULUI AL XX-LEA, VĂZUTĂ DE COMANDANȚII SĂI

dr. Vasile Novac

Generalul Dimitriu S. Mircea face parte din generația ofițerilor superiori, care a fost obligată să participe activ la toate cele trei războaie, pe care țara noastră a trebuit să le poarte pentru reîntregirea țării.

A văzut lumina zilei, în orașul Târgu-Jiu, la 5 noiembrie 1891, ca fiu al colonelului D. Sava și al Victoriei.

Școli absolvite: a).- civile: Școala Primară (4 clase), la Craiova, în 1902; Gimnaziul (4 clase) tot la Craiova, în 1906, și Liceul Teoretic Militar (3 clase), la Iași, în 1909; b).- militare: Școala Ofițerilor de Infanterie București, 1911; Școala de Tragere a Infanteriei - Slobozia, în 1913, și Școala Superioară de Război - București - 1923¹.

S-a căsătorit cu Dumitrescu Z. Florina, casnică, la început, care i-a adus ca zestre 60 ha de teren arabil, în comuna Poiana, județul Ialomița și care, la 10 mai 1951, când i s-a întocmit dosarul personal, era muncitoare la Cooperativa de Producție "Flacăra Muncii"².

Singurul lor copil, trecut în documentele militare, Simona Dimitriu, s-a născut, la 4 februarie 1939³.

A participat la Campania din Bulgaria, din 1913, ca adjutant al Regimentului 1 Vânători "Regele Ferdinand I". Campania din 1916 - 1919 a făcut-o la același Regiment, în calitate de comandant de companie. A luptat în Banat și pe Olt, unde a fost făcut prizonier. În iunie 1918, revine în țară și ia parte la luptele din 1918 și 1919, în Campania din Transilvania și Ungaria. Pe frontul antisovietic, a luptat în Basarabia și Transilvania, în anii 1941-1942, apoi a organizat Comandamentul Etapelor Armatei la Tiraspol, între 1942-1943, în calitate de comandant, pentru ca, în 1944, să lupte în regiunea Podul Ilioaiei - Târgu Frumos, din Moldova, cu Divizia 13 Infanterie, tot în calitate de comandant. La Campania din Vest, nu a participat.

Răni mai grave a avut, la piept și la brațul stâng, în luptele din Banat, din 1916, și la Câmpia Tisei, în 1919, iar, în rest, doar răni trecătoare⁴.

A fost recompensat cu medalii și ordine de către toți regii României, după cum urmează:

- Medalia "Avântul Țării" - 1919;
- Medalia Comemorativă - 1916, 1919;
- Medalia "Victoria Internațională" - 1919
- Medalia "Peleş";
- Ordinul "Steaua României" cu spade și panglică de "Virtutea Militară", pentru fapte de arme - 1916;
- Ordinul "Coroana României" clasa a IV-a pentru fapte de arme - 1919;
- Ordinul "Steaua României" clasa a VI-a, de pace - 1939;
- Ordinul "Coroana României" în grad de mare ofițer, pentru fapte de arme - 1941;
- Ordinul "Steaua României", în grad de comandor, pentru fapte de arme - 1941⁵.

Sublocotenentul Dimitriu Mircea, în anii 1912-1913, este caracterizat contradictoriu. Pentru anul 1912, se scrie, între altele: "Eșit ofițer, la 1 octombrie 1911, s-a mutat la acest corp pe ziua de

aprilie 1912. Se prezintă foarte bine, adevărat ostaș, rezistent; nu știe ce înseamnă oboseală, încalecă bine și trage bine cu arma.

Își îndeplinește serviciul prea bine, îi place cariera, se devotază pentru soldat”; însăși aprecierea domnului Comandant al Regimentului “Rovine” 26 îi este favorabilă, care se exprimă astfel:”am constatat că plutonul comandat de sublocotenentul Dimitriu Mircea a fost bine condus și instruit...Îngrijește de soldat...le vorbește înflăcăându-i, asupra dragostei ce trebuie să aibă față de Țară - Tron...îi prezic că va fi un bun ofițer”⁶.

La Școala de Tragere a Infanteriei, Alexiu, Comandantul Școlii îl declară mediocru la învățătură, iar la modul de comportare, îl aprecia: ”Nici atent, nici stăruitor, nici ordonat”. Numai la aptitudinii recunoaște că e “bun trăgător”, fiindcă obținuse premiul I la tragere⁷.

Notarea, în anul 1913, inclusiv în timpul Campaniei, este foarte bună, fiind însușită și de generalul Gărdescu, comandantul Diviziei 1 “Pe timpul mobilizării, a fost ofițer cu aprovizionarea la trupa de acoperământ la Rastu (județul Dolj), unde și-a îndeplinit conștiincios însărcinările funcției sale, trupa fiind bine hrănită.

Pe timpul campaniei, a fost ofițer adjutant al Regimentului, luând parte la toate acțiunile Corpului, între care pot cita: trecerea Dunării în noaptea de 1-2 iulie, marșul de la Dunăre cu Detașamentul Mixt la Viata, marșul forțat de la Viata la Ferdinandova, mișcarea de flanc de la Ferdinandova pentru ocuparea Racoviței, la 10 iulie, și mișcarea de flanc pentru ocuparea pasului Petropou, la 11 iulie.

În tot timpul Campaniei, a fost neobosit, ziua și noaptea, pentru îndeplinirea însărcinărilor sale, cu multă voință și multă stăruință din partea sa. Este un temperament liniștit, foarte disciplinat și pătruns de simțul datoriei.

Autoritatea nu-i lipsește; foarte bun camarad, are destul curaj militar, foarte devotat serviciului, demn, moral și cu o conduită foarte bună,... A îngrijit foarte bine de soldații și caii

Statmajorului Regimentului, precum și de materialul ce i s-a încredințat.

Cred că, după ce va trece Școala Specială de Infanterie, va înainta excepțional”⁸.

Foaia calificativă, pe anul 1914, îi reliefează calitățile de ”foarte bun instructor și trăgător, cu arma și revolverul”, solidă educație militară, spiritul ostășesc, priceperea în aplicațiile pe hartă și pe teren, buna credință, aplicarea către studiu. Comandantul Diviziei 1 e de părere să fie scos de la aprovizionare și să fie trecut la trupă, spre a învinge un fel de timiditate naturală ce are”⁹.

La 1 noiembrie 1916, locotenentul Bădescu, comandantul Regim I Vânători, arată că: locotenentul Dimitriu Mircea a luat parte în Campania 1916, la luptele pentru cucerirea Muntelui “Alion”, la a doua ofensivă pe Valea Jiului, la Dealul Mare, Cornul Zănoagei și Muncelul, la ofensiva pe Valea Oltului, la cucerirea Muntelui Cărbunaru și Muntelui “Mormântul”. La luptele de la Alion, a fost grav rănit. În toate aceste lupte, a comandat Campania a 8-a, conducând-o cu multă bărbăție și bravură; am cerut decorarea acestui distins și brav ofițer, în mai multe rânduri, cu “Steaua României” cu spade, în gradul de cavaler.

Este de regretat că, în luptele de la “Mormântul” a dispărut, desigur, căzând prizonier în mâinile vrăjmașului”¹⁰.

Muntele Alion a fost cucerit de soldații Regimentului 17 Mehedinți și de “ocompanie de vânători”, (deci Compania a 8-a, comandată de Mircea Dimitriu) - susține Const. Kiritescu. Cu această ocazie s-au capturat nouă ofieri și 645 soldați, în frunte cu maiorul Wolf, comandantul sectorului Alion, permițând trupelor române să inrte în Orșova, la 4 septembrie 1916”¹¹.

Colonelul P. Cănciulescu, comandant al Regim. 1 Vânători, “Regele Ferdinand, susține că, locotenentul Dimitriu Mircea s-a distins, la 19 august 1916, “în atacul pozițiilor inamice de pe Muntele Alion (n. Orșova)... în care luptă a dat dovadă de mult curaj și vrednicie, mergând în fruntea companiei sale, în linia I (din care cauză a fost grav rănit și exacutat...). Vindecat complet, a

venit din nou pe front pe Valea Oltului, în octombrie 1916, luând comanda Companiei a 5-a și luptând cu hărnicie și bravură pe pozițiile de la Cărbunoasa (n.v. Băișoara), Mormântu, luând parte însemnată la cucerirea acestor pozițiuni și rezistând cu încăpățănare numeroaselor contraatacuri inamice și contraatacând mereu, până când, în ziua de 17 octombrie 1916, în timpul contraatacului, fiind copleșit de forțe mult superioare inamice, a căzut prizonier”¹².

A fost dus în lagărul de la Strassund-Pamerania, unde s-a comportat, “ca și în timpul luptelor: român și ostaș”¹³. Generalul Bădescu, comandantul Brigăzii a 8-a infanterie, fost comandant al Regim. I Vânători, completează: “A luptat sub comanda mea la cucerirea Muntelui Ofaiva (Alion), în ziua de 19 august, unde a comandat Compania a 8-a, care, împreună cu a 7-a, a format rezerva Regimentului unde, în momentul atacului, s-a pus în fruntea companiei, tăind rețelele de sârmă, a pătruns în tranșeele inamice, contribuind la căderea întregii pozițiuni aici, a căzut grav rănit.

La 3 octombrie, înapoindu-se în Regiment, a luat comanda Companiei a 5-a, pe care a comandat-o cu multă destoinicie și bravură, pe Valea Oltului, la atacul Muntelui Cărbunaru și Mormântu.

La 15 octombrie, Batal. 2, sub comanda maiorului Fometescu, a primit ordinul să atace, prin surprindere, în zorii zilei, inamicul ce ocupa Muntele Mormântul. Comapnia sa a format linia I-a care, împreună cu a 7-a (căpitanul Chiurtu), printr-un atac puternic, s-a oprit la 20 m. de inamic care, simțind mișcarea trupelor noastre, a început focuri puternice de arme, grenade, mitraliere și focuri de artilerie. Acest atac a fost ținut pe loc și din cauză că comandantul Brigadei nu a trimis întăririle la timp, Batalionul fiind copleșit de forțe mult superioare, pe ambele flancuri, a fost nevoit să se retragă, pe care înconjurându-l, aproape întreg batalionul care suferise pierderi foarte mari, a fost aproape în întregime capturat de inamic, prin forță majoră, cu comandantul său, maiorul Fometescu; aici a fost și locotenent Dimitriu Mircea

care, împreună cu ce mai rămăsese din Compania sa, a căzut prizonier în mâna adversarului”¹⁴.

Pentru aceste acte de bravură, îl propune să fie înaintat la gradul de căpitan și să fie decorat cu ordinele “Coroana României” și “Steaua României” în grad de cavaler.¹⁵

În perioada 23 iulie - 31 septembrie 1918, a comandat Compania a 4-a a Batalionului 1 Vânători, “unde ia contribuție tot sufletul, toată energia și toată priceperea sa, ca această companie să fie o companie de nădejde și model sub toate raporturile... Merită a înainta în mod excepțional”¹⁶. Generalul Mihăiescu, comandantul diviziei, conchizând că este “prea bun ofițer”, arată că, în calitate de fost prizonier, înaintarea trebuie să stabilească Ministerul¹⁷.

La 1 aprilie 1919, generalul Nicolescu, comandantul Brigăzii 1 Vânători, arătând că, “în Campania 1916-1918, s-a purtat ca un erou”, comisia însărciantă de Minister pentru cercetarea faptelor sale l-a găsit “demn de a înainta... astfel că, astăzi, se așteaptă înaintarea sa la gradul de căpitan, pe care-l merită cu distincție”¹⁸.

Colonelul Basarabescu, comandant al regim 1 Vânători “Regele Ferdinand”, pentru anul 1919, este de părere că, Mircea Dimitriu a dat dovadă de vitejie” și în luptele din Transilvania”, dar și în zilele de 22 și 23 iulie 1919; cu ocazia ofensivei contra bolșevicilor, căpitanul Dimiriu Mircea, care comanda Batal. 1 din regiment, la Gervar și Mindzenet, a dat dovadă de adevărat erou.

Într-un moment critic, când inamicul încerca un contraatac, căpitanul Dimitriu, în fruntea batalionului, a înaintat la atac asupra satului Șuvar, care în seara zilei de 22 iulie, a fost cucerit. La Mindzenet, același curaj și frumos exemplu, dat de căpitanul Dimitriu, a făcut ca, trupa îmbărbătată să obținem victoria de la 23 iulie, prin cucerirea satului Mindzenet.

Căpitanul Dimitriu, în această din urmă luptă, a căzut rănit, iar, pentru curajul și modul destoinic cum și-a condus batalionul la victorie, a fost propus pentru ordinul “Mihai Viteazul” clasa a 3-a.

Deși rana n-a fost bine vindecată, a revenit la unitatea sa, cu dorința, pe care și-a realizat-o de a intra cu Regimentul în Budapesta¹⁹.

Generalul Nicolescu, comandantul Brigăzii 1 Vânătorii, își însușește propunerea de a fi înaintat, în mod excepțional, la gradul de maior și crede că, dacă își va cultiva însușirile ostășești cu care e "dotat de natură", va urca "cele mai înalte trepte ale ierarhiei militare". Și generalul Luca, comandantul Diviziei 1 Vânătorii își însușește notele bune și propunerea de "înaintare excepțională"²⁰. Caracterizările făcute de locotenentcolonelul Popovici; coloneii Basarabescu, Linteș, Ștefan Ionescu, Procopiu, Manolescu, Grojianu, Șteflea, Al. Orășanu, I.C. Popescu, Luca C. Popescu și alții și de către generalii: Nicolescu, Luca, Gorsky, Samsanovici, I. Popescu, Panaitescu, C. Eliad, Ion Jurjescu, Grojianu, M. Todirescu, D. Popescu, Bădescu, P. Dumitrescu, N. Ciupercă, I. Prodan, E. Vărtăjeanu, Gr. Coroamă, Șteflea, Constantin Ionescu-Sinaia, examenele promovate, conduita și îndeplinirea exemplară a obligațiilor de serviciu au determinat înaintarea sa până la gradul de general de brigadă²¹.

De la 11 iunie la 31 octombrie 1941, comandantul Diviziei a 15-a, generalul Ion C. Popescu, îl notează între altele: "...General, foarte capabil, a arătat mult curaj în luptă, brav și fără teamă, a trăit în mijlocul trupei, pentru care a constituit un exemplu. Este moral, cu educație militară solidă.

V. A îndeplinit funcția de comandant secund al Diviziei și a fost întrebuițat, mai tot timpul campaniei, ca comandant de grupare tactică...

Pe timpul Războiului contra Uniunii Sovietice, a activat:

De la 22 VI - 6 VII, a coordonat acțiunea a două grupări tactice, aflate în apărare, pe Prut, în zona nord Huși; a contribuit, cu folos, la pregătirile ce s-au făcut în vederea trecerii Prutului; pe timpul operațiunilor, a asigurat scurgerea eșaloanelor de trecere;

De la 6 VIII - 14VII, a comandat grupare tactică, creând, mai întâi, capul de pod, după care a înaintat cu reperziciune spre est,

traversând masivul păduros Cornești; la Văsieni, s-a distins, în acest timp, prin contraatacul ce a îndreptat în flancul și spatele inamicului, ce ataca cetatea Lăpușna și mai la sud.

Contraatacul a fost foarte eficace și a permis înaintarea întregului Corp de Armată (3) peste Pădurea Hîncești. A atacat, apoi, pe direcția Rusești - Ialoveni, pentru manevrarea Chișinăului, pe la sud, și a înlesnit atacul germano-român, pe la nord.

De la 18 VII - 23 VII, a comandat grupare tactică, în luptele de la Tighina, Căușarii Noi și Tolmaz, pe Nistru.

A executat recunoașterea Nistrului, în regiunea Chițcani.

De la 4 VIII - 5IX, a comandat grupare tactică în luptele de la Sibka - Komarova - Nicolaevska. A executat marșurile forțate, pentru a cădea la est de Odesa. A executat recunoașteri puternice, având ca rezultat cucerirea șanțului anticar.

A atacat, la 24 august, a rupt dispozitivul inamic, după care a înaintat spre litoralul Mării, susținând lupte, și în zilele de 30 și 31 august, pentru consolidarea avantajelor obținute.

De la 17 IX - 18 X, a comandat Detașamentul Oceacov (1 regiment a 2 batalioane, 1 divizion artilerie), în acoperire, pe mare.

De la 18 X - 31 X, a ținut locul la comanda Diviziei. În toate aceste fapte de arme, s-a comportat foarte bine, iar rezultatele obținute au înlesnit, în toate împrejurările, acțiunea Diviziei.

Gruparea ce a comandat a fost citată, prin ordin de zi pe Divizie în mai multe rânduri, precum și pe Armata a IV-a.

A fost propus pentru decorarea cu Ordinul "Steaua României" și Ordinul "Mihai Viteazul":

A dovedit foarte bune aptitudini de a comanda, în timp de război o mare unitate (brigadă mixtă, divizie).

VI. Vechimea în grad - 10 mai 1941. Nu are defecte. General de frumos viitor...

VII. Este un general foarte bine pregătit și de nădejde²².

Comandantul Grupului 5 Armată, sub ordinele căruia a luptat de 30 iulie 1941, adaugă: "am văzut, în mai multe rânduri, pe front, pe generalul Dimitriu Mircea, comandând grupare tactică.

A condus, cu mutlă pricepere, curaj și stăruință.

Totdeauna, în primele linii, a fost un frumos exemplu pentru subalternii săi. Este un desăvârșit comandant de război, care nu se cruță și care, prin energia și exemplul său, stimulează, cu mult folos, pe subalternii săi.

S-a evidențiat, în mod special, în luptele de la sud-vest Buyalik, când acțiunea grupării sale tactice a înlesnit mult operațiunile C.A. și ajungerea la litoral.

Ca comandant al Detașamentului Oceacov, depinzând direct de C.A., a dovedit o judicioasă apreciere a situației și terenului, adaptând un dispozitiv logic și corespunzător situației tactice.

În concluzie, un foarte bun ofițer general, care va comanda o divizie cu foarte bune rezultate”²³.

Comandantul Armatei a IV-a, generalul de corp de armată adjutant N. Ciupercă, își însușește aprecierile și îl consideră: “Foarte bun general, care va putea comanda divizion, în foarte bune condiții”²⁴.

Între 1 noiembrie 1941 și 10 februarie 1942, este notat de generalul Ion C. Popescu, Comandantul Diviziei a 15-a; “Până la data de 17 decembrie 1941, mi-a ținut locul la comanda Diviziei, iar, de la această dată, a trecut comandant secund. S-a comportat tot așa de bine și cu aceleași frumoase rezultate ca în trecut; am constatat că a condus cu toată energia, a luat măsuri judicioase în greua situație în care s-a găsit Divizia pe timpul transportul în țară, din cauza desfundării complete a drumurilor și a distanțelor foarte mari de parcurs, cât și pe timpul demobilizării unităților, care a decurs în ordine și liniște.

Îl apreciez ca un foarte bun general, căruia i se poate încredința comandă de mare unitate în luptă”²⁵.

Între 22 ianuarie și 22 iunie 1942, a fost numit în fruntea unei divizii, și comandant al Etapelor de Est.

Comandantul Armatei a 3-a, generalul Petre Dumitrescu, pentru această perioadă, îl notează că și-a întocmit un plan judicios de lucru, pe care l-a urmărit, “cu perseverență și tenacitate și, în

cadrul mijloacelor modeste, a strâns resurse aprecialbile, pe care le-a pus la dispoziția Armatei a 3-a, pentru trupele din Transnistria”²⁶.

Șeful Marelui Stat Major, generalul Șteflea, îl notează, pentru intervalul 22 iunie 1942 - 31 octombrie 1943. Concluzia sa că este un “eminent general, căruia îi aduc cele mai mari laude”, se baza pe următoarea argumentație: “datorită muncii excepționale depuse și competenței sale recunoscute, a reușit să realizeze:

⇒ organizarea Comandamentului, capabil să execute, în foarte bune condițiuni, toate însărcinările grele de la Marele Stat Major;

⇒ stabilirea cât mai aproape de realitate a resurselor teritoriului;

⇒ strângerea și depozitarea resurselor necesare Armatei aflate, pe teritoriu și în trecere, prin zona etapelor;

⇒ deservirea materială a trupelor aflate pe teritoriu și în trecere spre front, sau, înapoi, în țară;

⇒ echiparea trupelor aflate în Transnistria, precum și organizarea atelierelor pentru recuperarea echipamentului;

⇒ a expedit pe front cantitățile necesare de armament, munițiuni, material de geniu și carburanți”²⁷. Generalul Șteflea, spre sfârșitul caracterizării adăugă: “Dacă transporturile din zona Etapelor spre front, conduse de germani, ar fi putut satisface nevoile, trupele noastre n-ar fi suferit de nimic, atât de bine funcționa Comandamentul Etapelor de Est”²⁸.

Între 1 noiembrie 1942 și 30 aprilie 1943, este notat tot de generalul Șteflea, șeful marelui Stat Major, care îl considera același general eminent, menținând “aprecierile excepțional de bune”, din anul trecut, aducând argumente concrete:

“ a asigurat cazarea, instalarea și dotarea spitalelor, reușind să instaleze în spitalele din zona etapelor ... 22.731 răniți, din 49.963 evacuați de pe front;

⇒ a instalat stațiile de deparazitare (în care au fost îngrijiți 180.013 ostași);

⇒ a dotat toate formațiunile din Transnistria și de est de Bug cu materiale sanitare;

⇒ a îngrijit pe lângă cei 5.888 cai ai Armatei, aflați în Transnistria, încă 4.871 cai uzați și bolnavi, trimiși de pe front;

Odată cu retragerea resturilor Armatei a III-a și a IV-a, au fost lăsați în Transnistria, pentru refacere, 24.008 cai, dintre care 12.252 erau șchiopi. Toți acești cai au fost îngrijiți... și redați Armatei;

⇒ a contribuit, cu mână de lucru (ostași), cu animale și vehicule la agricultură, dând, astfel, un mare ajutor Guvernământului Transnistriei;

⇒ a cazat, hrănit și echipat numeroase industrii și stabilimente hotărâte a lucra pentru Armată”²⁹

Între 1 mai 1943 și 10 iunie 1944, nu are notări iar, între 10 iunie și 30 august 1944, este caracterizat de generalul Nicolescu, comandantul Corpului 5 Armată: “generalul Dimitriu Mircea a revenit sub ordinele mele, operativ, de la 10 iunie, când Divizia a 13-a a fost pusă să înlocuiască Divizia a IV-a, pe poziția Traian. În perioada aceasta de timp, a continuat să execute și să desăvârșească organizarea Poziției Traian, după care Divizia a fost pusă în situațiuni cu totul dificile, pe Moldova și Siret, fiind, în urmă, dezarmată.

Generalul Dimitriu a dovedit că este un destoinic comandant de M(are) U(nitate) din perioada I a campaniei și din perioada refacerii Diviziei în garnizoanele de pace”³⁰.

Și comandantul Armatei este de acord cu aceste aprecieri, considerând că: “Este un destoinic comandant de divizie, în care mi-am pus nădejdea”³¹.

Pe baza unei note, din 11 mai 1951, alcătuită de o comisie, formată dintr-un locotenent major-președinte și câțiva locotenenți, unde numai G. Mihașcu semnează citeț, generalul locotenent Dimitriu Sava Mircea este considerat “dușmanul regimului de democrație populară și se apreciază că nu se poate conta pe el și, deci, să nu fie luat în evidență, avându-se în vedere că părinții soției au deținut 300 ha. de pământ, dintre care 60 au fost primite ca zestre și expropriate, în 1945. “După ieșirea din armată, s-a dus la

un cumnat al său, în Ialomița, să demonteze tractorul ce avea și atunci, clasa muncitoare au (sic) prins pe acest strigoi și l-a obligat să-și stabilească domiciliul în Craiova”³².

Mircea Dimitriu și-a început cariera militară la 1 octombrie 1911 ca sublocotenent, la Regim. Nr. 26 “Rovine”, după care a trecut, la 1 aprilie 1912, la Batal. 1 Vânători, unde devine locotenent (1 XI 1914) și căpitan (1917). După o scurtă perioadă, în 1919, la Corpul 2 Armată - Divizia a IV-a, revine la Regimentul 1 Vânători (maior-1920), trece la Comandamentul Corpului Vânătorilor de Munte (1925) și, apoi, la Marele Stat Major (1926-1932), când este avansat locotenent-colonel (1930). Este mutat la Regimentul 1 Vânători de Gardă nr. 2 “Regina Elisabeta” (1932-1934), revine la Marele Stat Major (1934-1936), e avansat colonel (1 aprilie 1936), și primește comanda regimentului 2 Grăniceri (1937-1938). Din 1939, trece pe la Ministerul Apărării Naționale, la Marele Stat Major (1940), la Brigada a IV-a Infanterie și la Armata a III-a, ca subșef al Marelui Stat Major, și, apoi, comandant secund al Diviziei a 15-a (1941).

La 10 mai 1941, devine general de brigadă. Stă 10 zile la Armata I (10-20 ianuarie 1942), după care este numit comandant al Etapelor Armatei a III-a, apoi comandant al Diviziei 13 Infanterie (22 ianuarie 1943 - 1 decembrie 1944), unde a fost înaintat la gradul de general de divizie (10 mai 1944). La 1 decembrie 1944, este numit director la Direcția Liceelor Militare de la Ministerul de Război, iar din 15 februarie 1945, comandant al Corpului IV Teritorial până la 9 august 1946, când este trecut în disponibilitate și, peste un an, în rezervă³³.

Generalul Dimitriu Mircea, în toate cele trei războaie, ca și în timp de pace, a dat depline dovezi că a fost unul dintre numeroșii eminenți ofițeri ai Armatei Române din prima jumătate a veacului nostru. Bine pregătit profesional, trăgător de elită, bun instructor, iubitor și bun îngrijitor al oamenilor, cailor și materialelor din dotare. Foarte bun ofițer de război, care s-a distins, mai ales, în luptele ofensive din Banat, Valea Oltului și din Ungaria (în primul

război mondial) sau pentru dezrobirea Basarabiei și Ucrainei (al doilea război mondial). Pe front, chiar superiorii săi, încă de atunci, l-au denumit erou și l-au propus, pentru vitejia și rănila căpătate în Ungaria, cât și pentru vitejia, priceperea și îndrăzneala dovedite în Ucraina, în două rânduri, deci, la decorarea cu Ordinul militar “Mihai Viteazul”.

A fost și un excelent gospodar, remarcându-se în acest sens, în Campania din Bulgaria (1913) și, mai cu seamă, în 1942-1943, la Tiraspol, ca organizator și comandant al Etapelor Armatei a III-a.

A fost notat și apreciat de mari personalități ale Armatei Române inclusiv în al doilea război mondial, de comandanții Armatelor Române inclusiv în al doilea război mondial, de comandanții Armatelor a III-a și a IV-a și de șeful Marelui Stat Major.

Dacă sacrificiile, rănila și jertfa de sânge date după primele două războaie, i-au adus satisfacția reîntregirii țării și posibilitatea înaintării, după merit, pe treptele ierarhiei militare, sacrificiile și energia cheltuite în ultimul război i-au pricinuit umilința dezarmării Diviziei a 13-a de către noul aliat de la răsărit, trecerea în rezervă obținerea califiactivului de “strigoii” și “dușman al regimului”, și, mai ales ocuparea și ciuntirea țării și în primul rând a teritoriului, la a cărui eliberare își adusese o însemnată contribuție.

Note

¹ *Arhiva Ministerului Apărării Naționale, Fond dosare, nr. 4528/1974*

² *Ibidem, f.f. 5 și 3*

³ *Ibidem, f.f. 5*

⁴ *Ibidem, f.f. 7-6*

⁵ *Ibidem, f.16*

⁶ *Ibidem, f. 12*

⁷ *Ibidem, f. 13*

⁸ *Ibidem, f. 14*

⁹ *Ibidem, f. 16*

¹⁰ *Ibidem.*

¹¹ Const. Kirișescu, *Istoria Războiului pentru Reîntregirea României, 1916-1919*, Ediția a II-a în 3 vol., vol. I,

Editura Casei Școalelor, București, pag. 226.

¹² *Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond cit., f. 17*

¹³ Ibidem

¹⁴ Ibidem, f. 18

¹⁵ Ibidem

¹⁶ Ibidem, f. 19

¹⁷ Ibidem

¹⁸ Ibidem, f. 20

¹⁹ Ibidem, f. 21

²⁰ Ibidem

²¹ Ibidem, f.f. 22-54

²² Ibidem

²³ Ibidem

²⁴ Ibidem, f. 55

²⁵ Ibidem, f. 56

²⁶ Ibidem, f. 57

²⁷ Ibidem

²⁸ Ibidem

²⁹ Ibidem, f. 58

³⁰ Ibidem, f. 59

³¹ Ibidem

³² Ibidem, f. 17

³³ Ibidem, *Fond Regstru Infanterie Activă*, vol. 5, f. 174